

Æscherning: Jeg troer, at den sidste ærede Taler har Uret, naar han er misforstået med, at vi saa tidligt under Forhandlingerne have faaet at vide, hvad vi omtrent kunne vente os som Udbyttet af denne Sag. Han meente, at vi jo først kunde snakke om den. Ja, det er der jo ikke Noget til Hinder for! (Chr. Larsen: Det har jeg ikke sagt!). Naar det ærede Medlem siger: Det har jeg ikke sagt, saa skal jeg ikke forfølge det. (Chr. Larsen: Det har jeg ikke sagt; jeg sagde, at . . .)

Formanden (ringer): Den ærede Rigsdagsmand har ikke Ordet.

Æscherning: Det ærede Medlem har sagt, at det var for tidligt, at vi have faaet en Meddelelse af denne Art (Chr. Larsen: Nei, det har jeg heller ikke sagt!). Ja, saa vil jeg antage, at det ærede Medlem slet Ingenting har sagt. — Sagen ligger for os i en, som det synes mig, vel klarere, men dog i Grunden eiendommelig Stillelse; idet vi, naar vi eftertragte det, vi ønske, slet Ingenting faae, og, naar vi tage det, vi kunne faae, saa faae vi ikke det, vi ønske. Vi have imidlertid selv stillet os paa dette Punkt. Ved at tage dette Lovforslag frem den negang og bringe det til Forhandling i nærværende Forsamling, forekommer det mig, at vi have baaret os ad omtrent som en Biss, der har seet en Ruse, og selv gaar ind i Rusen. Rusen stod der isorveien; vi begreb, at naar vi gik ind i den, vare vi fangne, men dog gik vi ind i den. Vi sidde saaledes fast i dette Forslag; thi enten skulde vi ikke have gaaet med det til 2den Behandling, eller ogsaa maae vi vide, at, saaledes som det ved 2den Behandling med Sikkerhed kan faae Ministeriets Medhold, saaledes maae vi gaae ind paa det. Vi have ved dette Forslag baade gjort et Fremskridt og et Tilbagefrit. Vi gjøre ved Forslaget det Fremskridt, at vi sandsynligviis faae en Communallov, som for nogle Aar tilbage vilde have tilfredsstillet os, som vi engang have vist os fornøiede med; men vi gjøre et Tilbagefrit, fordi der i Mellemtiden har foreligget et Udkast, der, efter i Rigsdagen at være gaaet igjennem een Behandling, gav os et grundet Haab om, at vi

kunde faae et Udkast, som jeg for min Part troer meget mere vilde svare til vore kommunale Fornødenheder end det nærværende. Nu bliver Spørgsmaalet: skulle vi fortsætte Behandlingen her i det Haab at faae Noget, eller skulle vi atter udsætte os for at see den afbrudt og maaskee slet Intet faae. Jeg siger da, at, efterat vi først ere komne saa langt med Forslaget, som vi ere, troer jeg, at vi skulle finde os i de uheldige Betingelser, vi selv have paataget os, og tage det meest Mulige, vi kunne faae. Det maae vi ved at følge Majoritetens og forkaste Mindretallets Forslag. Mindretallets Forslag er saaledes, at jeg langt giver det Fortrinnet for Fleertallets; men de Grunde, som lede Ministeren til en anden Betragtning, ligge for os, deels i dem, Ministeren har udtalt, og deels i dem, vi meget godt selv kunne slutte os til. — Ministeren har sagt: „Jeg kan ikke som særlig Minister for de danske Anliggender stille mig her hen ligeoverfor Rigsdagen som den, der i en væsentlig Grad raader over Forslaget. Jeg raader kun over det indenfor en vis Grændse, idet jeg nemlig føler, at Sagen er af en saadan Bigtighed og Bessaffenhed, at jeg maag raadslaae med Ministeriet derom“. Hvad vil det sige i nærværende Dieblif? Ministeren er ikke bleven overrasket ved dette Forslag; havde han haadt mindste Haab om, at det vilde lykkes ham at bevæge hele Ministeriet til at gaae ind derpaa, saa vilde han vel være kommen her i Aften og have sagt: „Jeg haaber, at det skal kunne lykkes at faae det igjennem“. Men hans Udtalelse her i Aften have vi Ret til at fortolke saaledes: „Jeg vil ikke paatage mig at gjøre noget alvorligt Skridt i dette Dieblif for at see dette Mindretallets Forslag fremmet. Jeg holder mig overbevist om, at jeg, ved at handle saaledes, vil skade Sagen mere, end jeg vil gavne den“. Deri, siger jeg, ligger for mig personligt en tilstrækkelig Grund til at forkaste et Forslag, som jeg forøvrigt bifalder. Det er Noget, som vi daglig maae vænne os til her i Rigsdagen; vi smage paa en behagelig Drif, men vi erkjende tillige, at den ikke kan rækkes os i dette Dieblif; vi maae derfor atter sætte Glasset fra os og være fornøiede med det simple Vand.